

Papa Francesc: "La Setmana Santa és una gran història d'amor"

En l'audiència del 23 de març el Papa Francesc explica el sentit del Tríduum Pasqual, que resumeix com tres dies per viure i meditar en l'amor que es fa servei, la donació absoluta pels altres i el silenci com expressió de l'amor i de la confiança en l'arribada de la Pasqua.

24/03/2016

Estimats germans i germanes, bon dia!

La nostra reflexió sobre la misericòrdia de Déu ens porta avui al Tríduum Pasqual. Viurem el Dijous, Divendres i Dissabte Sant com uns moments forts que ens permeten endinsar-nos en el gran misteri de la nostra fe: la Resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist. Tot, en aquests tres dies, ens parla de la misericòrdia, perquè fa visible fins on pot arribar l'amor de Déu. Escoltarem la narració dels últims dies de la vida de Jesús. L'evangelista Joan ens ofereix la clau per tal de comprendre el sentit profund: «Havent estimat els seus que eren al món, els estimà fins a la fi» (Jn 13,1). L'amor de Déu no té límits. Com repetia moltes vegades sant Agustí, és un amor que va "fins la fi sense fi". Déu s'ofereix vertaderament del tot per cadascú de nosaltres i no es reserva res. El Misteri que adorem aquesta Setmana

Santa és una gran història d'amor que no coneix obstacles. La Passió de Jesús dura fins al final dels temps, perquè és una història del compartir els patiments de tota la humanitat i sempre present en les vicissituds de la vida personal de cadascú de nosaltres. En poques paraules, el Tríduum Pasqual és el memorial d'un drama d'amor que ens dóna la certesa que mai serem abandonats en les proves de la vida.

El Dijous Sant Jesús institueix l'Eucaristia, anticipant en el banquet pasqual el seu sacrifici al Gòlgota. Per fer comprendre als deixebles l'amor que l'anima, a ells els renta els peus, oferint una altra vegada l'exemple en primera persona de com ells mateixos hauran d'actuar. L'Eucaristia és l'amor que es fa servei. És la presència sublim de Crist que vol nutrir cada home, sobre tot els més dèbils, per tal de fer-los capaços d'un camí de testimoni entre

les dificultats del món. No només això. En el donar-se a nosaltres com aliment, Jesús testimonia que hem d'aprendre a compartir amb els altres aquest aliment perquè es converteixi en una vertadera comunió de vida amb els que passen necessitat. Ell es dóna a nosaltres i ens demana romandre en Ell per tal de fer el mateix.

El Divendres Sant és el moment culminant de l'amor. La mort de Jesús, que a la creu s'abandona al Pare per oferir la salvació al món sencer, expressa l'amor donat fins el final, fins el final sense fi. Un amor que s'estén sempre i a tot arreu: una font inesgotable de salvació a la que cadascú de nosaltres, pecadors, es pot apropar. Si Déu ens ha demostrat el seu amor suprem en la mort de Jesús, nosaltres també, regenerats per l'Esperit Sant, podem i hem d'estimar-nos els uns als altres.

I, finalment, el Dissabte Sant és el dia del silenci de Déu. Ha de ser un dia de silenci, i nosaltres hem de fer el possible perquè sigui una jornada de silenci, com ho havia estat en aquell temps: el dia del silenci de Déu. Jesús posat al sepulcre comparteix amb tota la humanitat el drama de la mort. És un silenci que parla i expressa l'amor com solidaritat amb els abandonats de sempre, que el Fill de Déu assoleix omplint el buit que només la misericòrdia infinita del Pare Déu pot omplir. Déu calla, però per amor. En aquest dia l'amor – aquell amor silenciós – es fa espera de la vida en la resurrecció. Pensem, el Dissabte Sant: ens farà bé pensar en el silenci de la Mare de Déu, "la creient", que en silenci esperava la Resurrecció. La Mare de Déu hauria de ser la icona, per nosaltres, d'aquell Dissabte Sant. Pensar molt en com la Mare de Déu ha viscut aquell Dissabte Sant; esperant. És l'amor que no dubta, però que espera

en la paraula del Senyor, perquè es faci evident i resplendent el dia de la Pasqua.

És tot un gran misteri d'amor i de misericòrdia. Les nostres paraules són pobres i insuficients per explicar-ho amb plenitud. Ens pot ajudar l'experiència d'una noieta, no molt coneguda, que ha escrit pàgines sublimes sobre l'amor de Crist. Es deia Juliana de Norwich, era analfabeta, aquesta jove, tingué visions de la Passió de Jesús i després, a la presó, va escriure, amb un llenguatge simple, però profund i intens, el sentit de l'amor misericordiós. Deia així: «Llavors el nostre bon Senyor em va preguntar: “Estàs contenta de què jo hagi patit per tu?” Jo vaig dir: “Sí, bon Senyor, i t'ho agraeixo moltíssim; sí, bon Senyor, que Tu siguis beneït”. Llavors Jesús, el nostre bon Senyor, diu: “Si tu estàs contenta, jo també ho estic. El fet d'haver patit la passió per tu és per a mi una

alegria, una felicitat, un goig etern; i si pogués patir més ho faria”».

Aquest és el nostre Jesús, que a cadascú de nosaltres ens diu: “Si pogués patir més per tu, ho faria”.

Que boniques que són aquestes paraules! Ens permeten entendre de veritat l'amor intens i sense límits que el Senyor té per cadascú de nosaltres. Deixem-nos embolcallar per aquesta misericòrdia que ens ve a trobar; i en aquests dies, mentre tinguem fixa la mirada en la passió i la mort del Senyor, acollim en el nostre cor la grandesa del seu amor i, com la Mare de Déu el Dissabte, en silenci, a l'espera de la Resurrecció.